

ŞEYH EBU MUSAB ES-SURİ'NİN MÜCAHİDLERE NASİHATI¹

Böyle bir durumda, başarısız olan bu mücahidlerin açıklarını giderecek, hak üzere sebat eden bir topluluk çıkacağı yerde, tam bir fiyasko, psikolojik yılma ve cihada devam etmekten vazgeçilme ile karşılaşmıştır. Böyle oldu. Liderlerin bozulmaları yada başarısızlıkları nedeniyle hicretten geri dönüşler, cihad ve ribat sahasının terk edilmesi... Bu mücahid ve murabıtların birçoğu, kişisel geleceklerini düşünerek sahayı terk edip başka bölgelere geçtiler ve omuzlarındaki yükü hiç kimsenin alamayacağı bir şekilde atıp gittiler.

Sarsıntının şiddetli olması nedeniyle, bu hicretlerin başlaması ve bir süreliğine de olsa krizden sonraki bu duraklama çok doğaldır. Ancak bu felaketin genel bir çöküntü haline dönüşmesi, herkese aynıleşen bu farzı ve boyunlarına asılan bu büyük emaneti unutturması normal değildir. Çok yönlü olan bu ağır emanet, günlerin geçmesiyle birçoğumuzun boynunda ağırlığını daha da hissettirmektedir. Bu mücrimler tarafından çığneneden, savaş açılmış ve terk edilmiş Allah'ın dinine karşı emanetçiliğimiz, arkamızda bıraktığımız, kanlarının ve zindanlarının bize seslendiği şehitlerimiz ve esirlerimiz; intikamlarını almaya, desteğe ve yola devam etmemize bizi sevk eden şehitlerimize ve esirlerimize karşı emanetçiliğimiz... Bu vahşi, yıkıcı ve şerli kimselerin ellerine terk ettiğimiz ailelerimiz, babalarımız ve annelerimize karşı olan emanetimiz... Şerefimize, izzetimize, erkekliliğimize, iman ettiğimiz ve uğruna fedailikte bulunduğumuz hak üzerine sebata ve yola devam etmeye karşı emanetimiz... Yaşam uğruna sağa sola el açmamız için gasp edilen yurtlarımıza, mallarımıza ve rızıklarımıza karşı olan emanetimiz... Ne dersin, 'emaneti taşımaktan aciz olduğumuz' mazereti, hatta ihanet derecesine yüz çevirme bizim için yeterli olacak mıdır?

'Amel ettik, çalıştık ve başarısız olduk, Allah kimseye gücünden ötesini yüklemez' özümlerimiz bize yeterli olacak mıdır? Ne dersin, böyle bir mazeret yeterli olacak mıdır yoksa bu, Allah için terk ettiğimiz dünyaya geri dönmek için ilkelerimizden vazgeçmemizi meşrulaştırmanın mazereti mi olacaktır? Sonra zorunlu olarak ona geri döndük ve ondan hoşlandık ve dava ve cihad meselelerini bize unutturdu. Onun ardında koşmaya başladık. Herkes arkadaşıyla bunun için yarışıyor, gıpta ediyor veya bu kırıntılara ulaşmak için kendisini geçene haset ediyor!

Ne dersin, cihada başlarken, –özellikle bir şekilde manevi destekten silah taşımaya kadar cihada katkısı olan kimseleri kast ediyorum- cihad sancağının bir zaferden diğer bir zafere, güzelden daha güzele ve bu şekilde devam edeceği şartını mı koştuk? Tökezediğinde ve zorluklarla karşılaştığında ise onu bırakacak mıydık? Eğer iç duygularımız bu ise, cihadı anlamamışız ve Allah'ın, velilerini imtihan etmede ve sınamada ki sünnetini bilmemiştir demektir. Onlarca ayet ve hadisler, Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) sireti, sahabelerin ve tabiinlerin yaşantıları, bizlere kesin olarak göstermektedir ki; bu yol sıkıntı, zorluk, ölüm, sürgün, fakirlik, açlık, mallarda, canlarda ve ekinlerde eksilme yoludur... Sabredenleri müjdele.

Öyle bir yol ki, yürüyenleri, dünyada ecirlerini çoğu zaman alamazlar. Asıl ecir, Aziz ve Kerim olanın yanında genişliği yeryüzü ve gökyüzü kadar olan cennetlerdir. Allahu teala'nın bizlere namazı, orucu ve zekâtı farz kıldığı gibi bir farzını yerine getirme karşılığında büyük bir ecir. Allah'ın askerlerini desteklemesine gelince, bu Onun kesin vaadidir. O, doğru söyleyen ve Hakimdir. Buna ehil olanları, nasıl ehil olacaklarını ve kime başarı vereceğini bilende odur. Bu, Kerim olan rab tarafından garantilenen bir ecirdir; ya zafer ya şehadet. Sıkıntı ise bu yolun tabiatıdır. Öyle ki, Allahu teala bizlere, zaferin ancak yakıcı imtihanlardan sonra geleceğini beyan etmektedir. Aksi halde Allahu teala'nın şu sözünü nasıl anlayabiliriz: **"Öyle ki elçiler, umutlarını kesip de, artık gerçekten yalanlandıklarını sandıkları bir sırada onlara yardımımız gelmiştir"**

Yine şu buyruğunu: **"Yoksa siz, içinizden cihad edenleri ve Allah'tan ve Resûlü'nden ve mü'minlerden başka sır dostu edinmeyenleri Allah 'bilip (ortaya) çıkarmadan' bırakılabileceğinizi mi sandınız? Allah yaptıklarınızdan haberdardır."**

¹ Bu yazı, şeyh Ebu Musab Es-Suri'nin, Hama olaylarından sonra cihadın doğru bir menhec olmadığını düşünüp cihadı terk eden ve siyasi çalışmalara yönelen bazı kesimlere yönelttiği bir sitemidir. Tercüme edilmesindeki amaç ise, zor günler geçiren mücahidlere hedeflerini, amaçlarından vazgeçmemelerini ve imtihanın farklı boyutlarını hatırlatmaktır.

Yine şu buyruğunu: **“Andolsun, biz sizi biraz korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele.”**

Bunlar ve bunların dışındaki birçok ayetler. Hepimiz bunları bilmekte, hepimiz siyer okumaktayız. Efendimiz Muhammed (sallallahu aleyhi ve selem)'de dahil Allah'ın tüm resulleri bu rabbani imtihana boyun eğmişlerdir. Efendimiz (sallallahu aleyhi ve selem) Mekke'de sabrederek ve ecrini Allah'tan bekleyerek cihad etmiştir. On üç yıl boyunca hakkı beyan edip haykırıyor ve sahabeleri ile birlikte sıkıntılara tahammül ediyordu. Sonra Medine'ye göç etti ve müşriklerden, çokluklarından, münafıkların fesatlarından ve yaygaralarından, Yahudilerin entrikalarından ve tuzaklarından ve etraftaki büyük devletlerin tehditlerinden ve baskılarından bizden daha fazla sıkıntı gördü. Fakat O ve ashabi gevşemediler ve yılmadılar.

Allah'ın emri geldi, zaman döndü ve her muhlis ve muslih cihadda ve sebatta gördüğü sıkıntıları gördü. Eğer onların sabırları ve cihadları olmasaydı, ne İslam bize ulaşabilirdi nede bir sıkıntı görmeden ve bizden kaynaklanmadan bunca nimetle nimetlenebilirdik. Şimdi bizim sıramız... Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Kim cihad ederse kendisi için cihad eder. Muhakkak ki Allah'ın alemlere ihtiyacı yoktur.”**

Yine Allahu Teala şöyle buyuruyor: **“Artık sen Allah yolunda savaş, kendinden başkasıyla yükümlü tutulmayacaksın. Mü'minleri hazırlayıp teşvik et. Umulur ki Allah, küfredenlerin ağır baskılarını geri püskürtür. Allah, 'kahredici baskısıyla' daha zorlu, acı sonuçlandırmasıyla da daha zorludur.”**

Bu, ferdi bir sorumluluktur. Allah'ın farzlarından birisini ikame etmektir. Yine aynı zamanda zulmün kaldırılması ve Allah'ın şeriatının hâkim olması olarak da cemaat için toplu bir sorumluluktur. Herkes mesuldür. Her nefis kazandığının rehinidir. Ortaya çıkan ve mücahid kardeşlerimize yönelttiğimiz -özellikle başkalarından evvel cihadın yükünün bir kısmını yüklenenlere yönelttiğimiz- soru şudur: 'Eğer önceki cihadımız, yerine getirilmesi gereken bir farz şuuru üzerine bina edilmişse, değişen ve farklılaşan nedir? Savaş daha da kızıştı, küfür daha da azgınlaştı, zulüm daha da kuvvetlendi ve katılaştı! Biz ise yüz çevirip kaçıyoruz? Hatta bunu, olan bir olay olarak kabullenmekteyiz. Eğer cihad farz ise, yola devam etmek ve onda sebat etmek daha büyük bir farzdır. Başlamış olduğumuz, kendimizi ve kendimizle birlikte insanları sorumlu tuttuğumuz bu ameli henüz hepimiz anlamış değiliz. İslamı, Müslümanları ve çoluk çocuğu müdafaamız eskisinden daha da vacip olmuştur. Yola devam etmenin farzlığının, başlangıçtaki farziyetten daha tekitli oluşu daha mantıklıdır, bu açık bir şeydir.

Mücahidlere ve murabitelere musallat olan bu psikolojik yenilgiyle; yıkık maneviyatların, yorgun ve bitik nefislerin ardına düşerek, dünya ve maişet esbaplarını elde etmek için cihad ve ribat sahasını terk etmeye başladılar.

İşte belanın zirvesi ve musibetin büyüğü budur. Eğer geride, yola devam etmeye kararlı yürekler, vakiayı gelecek bir zafere dönüştürecek, islama şerefini geri getirip zaferler gerçekleştirmeye azimli kalpler bırakırsa, yenilgi aşılması mümkün olmayan bir sorun değildir. Fakat gerçek yenilgi, savaşın ölü cesetlerle ve ölü ruhlarla sonuçlanmasıdır. Bu şekilde düşmanda amacına ulaşmış olacaktır. Öldürülenlerden kurtulacak, geri kalanlarında ruhu ve maneviyatı yıkılmış olacaktır. Düşman bundan, hareketsiz duran cesetten korktuğundan daha fazla korkmayacaktır. Bizim musibetimiz buradaydı.

Şeyh Ebu Musab Es-Suri

Mütercim: Muhammed Atta